

9. neděle v mezidobí B

*Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu.
Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!
(Mk 2,27-28)*

První čtení

Deuteronomium 5,12-15

Toto praví Hospodin: "Zachovávej den sobotní a svěť ho tak, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk a tvůj osel, žádný tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě – aby si mohl odpočinout tvůj otrok a tvá otrokyně jako ty. Pamatuj, žes byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřáženým ramenem. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys zachovával den sobotní."

Druhé čtení

2. Korintánům 4,6-11

(Bratři a sestry!) Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvětlil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám. Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle. Tak jsme my zaživa stále vydáváni na smrt pro Ježíše, aby i Ježíšův život byl patrný na našem smrtelném těle.

Evangelium

Marek 2,23-28

Jednou v sobotu procházel (Ježíš) obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: "Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?" Odpověděl jim: "Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a

dal i své družině?" A řekl jim: "Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!"

K zamyšlení

"Potřebujete jeden den v týdnu odpočinek?" Na tuto otázku odpoví kladně pravděpodobně většina lidí. Střet o smyslu týdenního odpočinku je hlavním tématem dnešního evangelia. V prvním čtení slyšíme základní upozornění o smyslu tohoto dne: "Zachovávej den sobotní a svět ho... Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci... Ale sedmý den je den odpočnutí..." (Dt 5,12-14). Zde je řeč o 10 "příkázáních" (= 10 návodů k životu) včetně zdůvodnění, proč se toto uvádí: "Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napráženým ramenem." (Dt 5,15). Den sváteční je tedy den, ve kterém si člověk připomíná své osvobození a uvědomuje si, že za svou svobodu děkuje Bohu, který ho vyvedl z egyptského úmoru. Současně sváteční den připomíná Boží stvořitelské dílo – sám Bůh sedmý den odpočíval, proto by si měl i člověk dopřát sedmý den v týdnu odpočinek a vážit si času té práce, kterou vykonával šest dní. V době Ježíšově představoval sváteční den spolu s obřizkou významnou součást identity židovského národa. Znamenal tak mnoho, že některé praktiky svátečního dne se vyvinuly až do nelidských forem. Učedníci vytrhávají o svátečním dnu klasy, jelikož mají hlad – k velké nelibosti farizeů, protože je sklizeň o tomto dni zakázána. Ježíš o svátečním dni uzdravuje, což opět vyvolává nevoli – ošetřování v tomto dni bylo dovoleno jen v případě ohrožení života. Přesto Ježíš staví do středu událostí právě toho člověka, který potřebuje uzdravení a ne příkázání! – a vrací mu zpět jeho zdraví, plnost a důstojnost.

Těmito dvěma skutky jsou zdůrazněny dvě věci: první, že každý doslovný a přehnaný výklad svátečního dne vede lidi ze svobody do nového otroctví, které převrací smysl svátečního dne. Na druhou stranu se chová jako ten, který skrze svá slova a skutky dává svátečnímu dni ten jeho pravý, Bohem daný smysl. Ježíš jedná podle Boží vůle, když právě o svátečním dni činí dobro a pomáhá v nouzi! "Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu." (Mk 2,27) – důrazněji nemůže být řečeno, že při výkladu zákonů a pravidel má lidské dobro bezvýhradnou přednost! Nikdy nesmí být příkazy a pravidla vykládány tak, že jejich dodržování ostatní poškozují či je znevýhodňuje!

Pro nás křesťany vystřídala neděle a den zmrtvýchvstání sobotu. Ale význam tohoto dne zůstává ten samý. Tento den je nám darován jako den odpočinku, jako den svobody, který se má světit. Je to den, který by se měl lišit oproti naší každodennosti, ve kterém bychom měli činit něco zvláštního. Je to den, který se světit, jelikož se od ostatních liší, který nás může obdarovat silou, pokojem a novým směřováním. Tento den se ale nestane jedinečným dnem sám o sobě – je nám nabídnut jako dar, který potřebuje, abychom ho utvářeli. Potřebuje místo a čas, ve kterém vědomě darujeme prostor Hospodinovi. Pro nás křesťany je toto uzdravení dáno skrze setkání s Ježíšem – ve slově písma svatého, v modlitbě, ve svátostech, při setkávání s našimi blízkými. Když se nám povede takto prožít naši neděli, může její síla vyzařovat celý týden. Nenechme si vzít tento drahocenný den!

9. neděle v mezidobí B

***Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu.
Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!
(Mk 2,27-28)***

První čtení

Deuteronomium 5,12-15

Toto praví Hospodin: "Zachovávej den sobotní a svěť ho tak, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk a tvůj osel, žádný tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě – aby si mohl odpočinout tvůj otrok a tvá otrokyně jako ty. Pamatuji, že byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřaženým ramenem. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys zachovával den sobotní."

Druhé čtení

2. Korintánům 4,6-11

(Bratři a sestry!) Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvětlil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám. Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle. Tak jsme my zaživa stále vydáváni na smrt pro Ježíše, aby i Ježíšův život byl patrný na našem smrtelném těle.

Evangelium

Marek 2,23 – 3,6

Jednou v sobotu procházel (Ježíš) obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: "Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?" Odpověděl jim: "Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?" A řekl jim: "Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!" (Ježíš) opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutou rukou. Dávali (na Ježíše) pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli

obžalovat. On tomu člověku s ochrnutou rukou řekl: "Vstaň, pojď doprostřed." Pak se (farizeů) zeptal: "Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?" Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: "Vztáhni ruku!" Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

K zamyšlení

"Potřebujete jeden den v týdnu odpočinek?" Na tuto otázku odpoví kladně pravděpodobně většina lidí. Střet o smyslu týdenního odpočinku je hlavním tématem dnešního evangelia. V prvním čtení slyšíme základní upozornění o smyslu tohoto dne: "Zachovávej den sobotní a svět ho... Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci... Ale sedmý den je den odpočínutí..." (Dt 5,12-14). Zde je řeč o 10 "příkázáních" (= 10 návodů k životu) včetně zdůvodnění, proč se toto uvádí: "Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřaženým ramenem." (Dt 5,15). Den sváteční je tedy den, ve kterém si člověk připomíná své osvobození a uvědomuje si, že za svou svobodu děkuje Bohu, který ho vyvedl z egyptského úmoru. Současně sváteční den připomíná Boží stvořitelské dílo – sám Bůh sedmý den odpočíval, proto by si měl i člověk dopřát sedmý den v týdnu odpočinek a vážit si času té práce, kterou vykonával šest dní. V době Ježíšově představoval sváteční den spolu s obřizkou významnou součástí identity židovského národa. Znamenal tak mnoho, že některé praktiky svátečního dne se vyvinuly až do nelidských forem. Učedníci vytrhávají o svátečním dnu klasy, jelikož mají hlad – k velké nelibosti farizeů, protože je sklizeň o tomto dni zakázána. Ježíš o svátečním dni uzdravuje, což opět vyvolává nevoli – ošetřování v tomto dni bylo dovoleno jen v případě ohrožení života. Přesto Ježíš staví do středu událostí právě toho člověka, který potřebuje uzdravení a ne příkázání! – a vrací mu zpět jeho zdraví, plnost a důstojnost.

Těmito dvěma skutky jsou zdůrazněny dvě věci: první, že každý doslovný a přehnaný výklad svátečního dne vede lidi ze svobody do nového otroctví, které převrací smysl svátečního dne. Na druhou stranu se chová jako ten, který skrze svá slova a skutky dává svátečnímu dni ten jeho pravý, Bohem daný smysl. Ježíš jedná podle Boží vůle, když právě o svátečním dni činí dobro a pomáhá v nouzi! "Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu." (Mk 2,27) – důrazněji nemůže být řečeno, že při výkladu zákonů a pravidel má lidské dobro bezvýhradnou přednost! Nikdy nesmí být příkazy a pravidla vykládány tak, že jejich dodržování ostatní poškozují či je znevýhodňuje!

Pro nás křesťany vystřídala neděle a den zmrtvýchvstání sobotu. Ale význam tohoto dne zůstává ten samý. Tento den je nám darován jako den odpočinku, jako den svobody, který se má světit. Je to den, který by se měl lišit oproti naší každodennosti, ve kterém bychom měli činit něco zvláštního. Je to den, který se světit, jelikož se od ostatních liší, který nás může obdarovat silou, pokojem a novým směřováním. Tento den se ale nestane jedinečným dnem sám o sobě – je nám nabídnut jako dar, který potřebuje, abychom ho utvářeli. Potřebuje místo a čas, ve kterém vědomě darujeme prostor Hospodinovi. Pro nás křesťany je toto uzdravení dáno skrze setkání s Ježíšem – ve slově písma svatého, v modlitbě, ve svátostech, při setkávání s našimi blízkými. Když se nám povede takto prožít naší neděli, může její síla vyzařovat celý týden. Nenechme si vzít tento drahocenný den!